

ST. OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 19

88. ÅRGANG

23. OKTOBER

1976



DOMKIRKENS DAG - Side 290 - 294

En
ordenssøster
skriver om
dagens jag,
mas og -

STILLHET

(Side 295)

FILM:

Piken som neppe
satt på
pavestolen

Neste nummer:

RHODESIA

En katolsk mening om saken

En ikke-leser

«Kristenfolket» er et begrep i Norge som dessverre enkelte ganger står for isolasjon, fordømmer og intoleranse — altså temmelig ukristelige ting. Nylig fikk vi en avis i posten som utgis i Fevik på Sørlandet av stiftelsen Evangeliesenteret, her fremtrer disse fenomenene tydelig:

Under overskriften *HAR DEN KATOLSKE KIRKE «EN ANNEN JESUS»?* skriver Sigmund Syvertsen til slutt etter å ha sitert og kommentert lange utdrag av professor Mollands «Konfeksjonskunnskap»:

«Den romersk-katolske kirke er en sammenblanding av jødedom, kristendom og hedendom, og for mange troende er den identisk med det falske kirkesystemet som i Johs. åp. blir betegnet som Babylon, den store skjøge.»

Professor Mollands utmerkede bok overlever sikkert dette misbruk, han får andre og mer åpne og fordomsfrie anmeldelser. Vi katolikker overlever også slike ting.

Men hva med de lukkede kretser et slikt blad henvender seg til?

Skal de inn i 1980-årene, på et tidspunkt da hele vår verden rystes av veldige problemer som krever samarbeide, sitte på sine små tuer og være «frelste» og gyse ved tanken på den katolske skjøgen?

RED.

Denne gang er det leserne

De kristnes ansvar i Europa

Ovenstående tittel var temaet for en europeisk kongress for legfolk som Europeisk Forum arrangerte i Louvain — la Neuve i Belgia i år. Legmannsrådet i Oslo katolske bispedømme var representert ved tre delegater.

Efter det annet Vatikankonsil er legfolkets rolle i Kirken blitt stadig viktigere og dermed også behovet for internasjonal orientering og samarbeid. Europeisk Forum ble etablert i 1960 og har som sin viktigste oppgave å arrangere en kongress hvert annet år for delegater fra de nasjonale legmannsråd i Europa.

I Norge har man hittil måttet prioritere arbeidet med å bygge opp legmannsvirksomheten på det nasjonale plan. De internasjonale aspekter kunne bare komme i annen rekke selv om man til en viss grad har forsøkt å følge opp også der.

Efter hvert er legmannsarbeidet i Oslo katolske bispedømme kommet i så god gjenge at Legmannsrådet har funnet tiden inne til å orientere seg utad på en mer systematisk måte, og den norske delegasjonen til kongressen i Belgia må ses i den sammenheng.

Kongressens tema var vidtfavnende — kanskje altfor vidt. Arrangørene hadde innsett dette og delt hovedtemaet inn i følgende syv undertema som deltakerne kunne velge blant:

- Utvikling
- Livskvalitet
- Familie
- Skole
- Livslang utdanning (voksenopplæring)
- Arbeiderens verden
- Nye gruppedannelser i kirken.

Deltakere som valgte samme undertema ble gruppert sammen og diskuterte bare dette emnet under prak-

tisk talt hele kongressen. Fremgangsmåten førte med seg at man nok fikk diskutert det valgte undertema ganske grundig, men fikk bare referert i stikkordform det som ble sagt i de øvrige grupper om de seks andre undertemaer. De norske delegater deltok i grupper som diskuterte: familie (Karen Kristensen), voksenopplæring (Ragnar Ueland) og grupper (Øyvinn T. Strand). Kongressekretariatet har lovet å sende referater av diskusjonene i samtlige grupper.

På kongresser av dette slag er det ofte slik at ideer man snapper opp i uformelt samvær og personlige kontakter man knytter, kan ha like stor verdi som det som kommer frem under den formelle delen. Slik også i Louvain — la — Neuve.

Stedet for den kommende kongress er ikke ennå fastlagt. Men Legmannsrådet i OKB tar sikte på å la seg representere. Det er ønskelig med representasjon fra vikariatene i Mellom Norge og Nord-Norge, slik at man sammen kunne utgjøre en nasjonal delegasjon.

Øyvinn T. Strand fra Legmannsrådet har påtatt seg å koordinere den neste norske delegasjonen. I den forbindelse er finansieringen et springende punkt. Et annet er å forberede synspunkter vi mener bør komme frem på kongressen. Videre bør det etableres et interkandinavisk samarbeid fordi problemene stort sett er de samme i våre land, mens de kan adskille seg skarpt fra dem i de mer kompakt katolske land på kontinentet.

Det er ønskelig med en bred representasjon med hensyn til geografisk fordeling, alder og kjønn. Delegatene bør beherske engelsk, fransk eller tysk. Interesserte henvender seg til Legmannsrådet, Akersveien 5, Oslo 1.

RAGNAR UELAND.



Slå ring om ST. OLAV!

Det viktigste for oss katolikker er å styrke «ST. OLAV». Pressens store betydning kjenner vi. Etter min mening burde enhver katolsk familie i Norge holde «ST. OLAV». Hver og en av oss må i dag bestemme oss for å ta ett eller helst flere, ekstra abonnement på bladet. To ting oppnår man: Bladet blir styrket, og dem vi sender bladet til, blir informert om den katolske kirke i Norge

i dag. Det må en kunne vente at alle venner av bladet både kan og vil gjøre.

Derfor, la oss slå ring om vårt blad og gjøre hva vi kan, slik at den skammen aldri må komme over oss at «ST. OLAV» sykner hen av mangel på interesse og offer.

Redaktøren gjør en god jobb selv om vi ikke alltid er hundre prosent enige med ham. Jeg har også vært av kritikerne, men jeg

synes bladet har kommet seg betydelig den senere tid. Men det kan gjøres enda bedre dersom vi bakker redaktøren opp.

Så et lite spørsmål til slutt: Hvorfor får ikke «ST. OLAV» annonsene fra Statens informasjonstjeneste? Det vil jeg gjerne ha greie på.

(Forkortet.)

SVERRE WETTELAND,
Haugesund.

H. Moe Jacobsen:

Er vi på defensiven?

Som så ofte efter en diskusjon eller et møte, får vi endel tanker og innfall efterat vi er kommet hjem. Så også efter siste almannamøte. Vi ble tildelt mange og viktige oppgaver som menigheten sikkert vil ta på seg og løse med iver og utholdenhet. Dog, mot møtets slutt kom menighetsrådets formann inn på et problem som vekker uro og bekymring hos oss alle: DEN KATOLSKE KIRKES FREMTID.

Innlegget ble møtt med taushet. Betyr denne taushet at det er opplest og vedtatt at den katolske Kirke er døende, at rekrutteringen til ordenssamfunn og prestekall skal fortsette å synke, at vi (de menige) med tiden skal bli «overlatt til oss selv», at Kirken efterhvert skal ende som en legmannsinstitusjon?

Der finnes en Kirke vi sjelden nevner. En kunne tro at vi betrakter

den som død og oppgitt. Hadde dens medlemmer visst hvor sjelden den er i våre tanker, ville deres fortvilelse kanskje stige til håpløshet. Jeg tenker på Kirken i Øst-Europa. Sovjetunionen har 3,5 mill. katolikker, Øst-Tyskland 1 mill., og enda faller det vel etpar millioner på de øvrige land i øst. Disse brødre og søstre blir kuet og forfulgt med uoppslitelig energi. Deres religionsutøvelse blir hindret eller overvåket av indre (angivere i menighetene) og ytre fiender dag efter dag. Vi ville ha forstått det om disse begynte å forberede dødskampen, å avskrive kontinuiteten i Kirken, å vende seg til tanken på å klare seg selv. Men hva med oss? Hva eller hvem er det som hindrer oss i å bevare Kirken, i å skaffe rekrutter til ordener og prestekall?

Langsomt men sikkert skjer det en forvandling i Kirken. Liturgi, utstyr

og skikker forandres. På lengre sikt vil en se at forandringene er radikale. Har vi vent oss til tanken på at vår Kirkes særpreg gradvis skal svekkes, at den skal bli mindre og mindre katolsk?

Almannamøtets hovedtema var undervisningen av våre barn. Er det ikke vårt mål å oppdra dem til å bli kristne katolikker? Skal vi overlate dem en Kirke på retrett, lære dem å godta at dens viede tjenere er en utdøende rase og at den selv må tilpasse seg tiden, moderniseres inntil uigjenkjennelighet? Forslaget om å holde legmannsgudstjenester når pastor ikke kan være tilstede innebærer en fare: vi kan litt efter litt bli vant til å nøye oss med det nestbeste. Krisen vil føles mindre smertelig når vi finner utveier til å dempe den. Over lengre tid kan behovet for full-

(Forts. neste side)

Søndag den 24. oktober feires som Misjonssøndag verden rundt i den katolske kirke — for 50. år på rad. Pave Paul VI har sendt et budskap i anledning dagen hvor han sier at han håper at Misjonssøndag 1976 på en spesiell måte blir fremhevet i lys av Kirkens universelle, verdensomspennende misjonsskall. Dette emne utgjør en av de viktigste læremessige

Er vi på defensiven?

(Forts. fra forrige side.)

verdige messer svekkes, og likedan viljen til å kjempe for å bevare Kirkens tradisjoner. Å opprettholde et så differensiert kulturprodukt som den katolske Kirke, krever daglig kamp. Enhver organisme som ikke vedlikeholdes reduseres og ender i primitivitet. Et viktig stimulus til å drive det vedlikeholdsarbeide som trenges, er frykten for utslettelse. Ingen salve på såret i form av f. eks. legmannsgudstjenester må få lov til å svekke denne frykten. Hvis menigheten vil komme sammen på de søndager vi ikke har messe, bør disse sammenkomster kalles f. eks. andakt eller bønnemøte og ikke gi et skinn av å være enslags pseudomesse. Vi kan ikke klare oss uten prester, munk og nonner. Vi må føle mangelen på disse som en farlig krise og kjempe for å overleve. Barna våre må få en intakt Kirke i arv og bli konfrontert med rekrutteringsmangelene og selv være med å løse den. Det er vår plikt å motivere dem som måtte være egnet til selv å fylle de tomme plassene i fremtiden.

H. MOE JACOBSEN

Haugesund.



motiver for Det annet Vatikankonsil, for Bispesynoden i Rom i 1974 og for vår egen apostoliske skrivelse *Evangelii Nuntiandi*, sier paven i budskapet.

Denne tanken, om en universell misjonsvirksomhet finnes over alt i evangeliene, skriver paven. Det er ikke noe uventet i det, for evangeliene forteller om handlinger og ord fra Guds Sønn, Han som ble sendt av Faderen til verden for å virkeliggjøre Hans plan for alle menneskers frelse. Alt hva Kristus gjorde eller sa er derfor nødvendigvis knyttet til hans misjon som alle menneskers frelser.



På hver side av Evangeliet møter vi nye og klare opplysninger og en ny forståelse av Kristi universelle frelsesmisjon, den som Han ga videre til den Kirke Han grunnla. Vi må ikke glemme at dette oppdrag hele tiden er et læremessig og dynamisk midtpunkt i alt pastoralt arbeide, til tross for endrede forhold i tid og sted. Det er et universelt og permanent kall som Kirken må gi videre til hver generasjons mennesker.

Vi må dessverre innrømme at den nåværende religiøse situasjon i menneskeheten, nesten 2000 år etter at Kirken ble grunnlagt, tilsynelatende ikke vidner om at denne apostoliske virksomhet har vært effektiv. Alt St.

Paul spurte i sin tid seg selv om hvorfor så mange ikke trodde på Kristus. Istedenfor å legge skylden på hedningenes hårdnakkethet eller på deres falske tro, anklaget han de kristne selv:

«Men hvordan skal en kunne påkalle en man ikke tror på? Og hvordan skal en kunne tro på en man ikke har hørt om? Eller hvordan skal en kunne høre, hvis det ikke er noen som forkynner? Og hvordan skal noen kunne forkynne uten å være utsendt? Som det heter i Skriften: «Hvor kjære er deres fottrinn som kommer med gledesbud». — Men ikke alle har villet si ja til budskapet. Jesaja sier jo: «Herre, hvem ville vel tro vår forkynnelse?» Troen blir altså til gjennom forkynnelsen, og forkynnelsen bygger på Kristi ord.» (Rom. 10: 144 ff.)

Dette er ett av de store mysterier, og bare Gud selv kan forstå det fullt ut. Han kalte oss til å tilhøre Guds folk og Han brakte oss in i sin universelle frelsesplan. Men Han la samtidig et stort ansvar på oss. Da Han gjorde Kirken til et frelsens sakrament, ga Han den alle de midler som var nødvendige for dens misjon. Men i sin uutgrunnelige visdom gjorde han disse midler avhengige av vår egen innsats, av vår egen mer eller mindre generøse vilje, av vår egen skrøpelighet overfor nåden, til og med av våre egne synder.

Vi kunne ganske sikkert ha funnet den religiøse situasjon i den moderne verden anderledes i dag hvis alle kristne hadde holdt levende i sine hjerter kjærligheten til Kristus og til sine medmennesker. Hvis de hadde forsøkt litt hardere på å spre evangeliets budskap i verden slik Kristus ba oss om. Vi kan selvfølgelig finne eksempler på mennesker som frivillig har avvist Evangeliet eller som har forfulgt Kirken. Men det er også man-

EMETS EPOKE



En
klovn

Vi kjenner den vel alle: denne sykkelen med to par pedaler, to seter, men bare ett styre. En representant for den tredje verden har våget å bruke dette bilde for å illustrere den moderne misjonssituasjon. De misjonerende institutters hjelp er fremdeles uunnværlig, sier han, men nå er vi kommet til tandemets epoke. «De unge Kirker sitter foran ved styret. De som er kommet til oss fra Vesten sitter bakpå og trår med.» En uvant situasjon for oss som er så vant til å styre eller i det minste er så inderlig fortrolige med tanken at vi her i Vest vet det best!

Det kan ikke være tvil om — og vi er nødt til å akseptere det — at det er oppstått en helt ny situasjon. Grunnsannheten er akkurat den samme: siden Gud sendte sin Sønn og derved «Guds nåde har stått synlig frem for verden, med frelse for alle mennesker» (Tit. 2, 11), og Sønnen sendte Peter og Paulus og alle de andre, har også vi fått et oppdrag, en

sending. Vi skal nemlig være med på å skape en ny himmel og en ny jord. Ja, sendelsen er den samme. Men hvilke konkrete oppgaver denne sending pålegger oss, det er noe som blir bestemt av den historiske situasjon vi befinner oss i.

Det er nødvendig at det oppstår andre forhold mellom kirkeprovinsene i vår vestlige verden på den ene siden og de unge kristnes fellesskap i Afrika, Asia og på Stillehavsoyene på den andre siden. Disse fellesskap har etter hvert opparbeidet seg en stor grad av selvstendighet, både religiøst og politisk. Riktignok var de i sin opprinnelse avhengige av Vestens misjonsinnsats og trenger fremdeles Vestens assistanse. Men når dette er sagt, kan det ikke være tvil om at de er langt på vei å bli likeverdige partnere med Vestens kirker.

Dette høres bra ut. Uttrykket likeverdig partnerskap lyder nesten idyllisk i denne forbindelse. I virkelig-

(Forts. side 298.)

Det å finne historier til denne spalten er av og til litt av en jobb. Forleden snappe jeg opp følgende, jeg sier ikke av hvem:

Det var i de årene da vi begynte å si ting på godt norsk i messen. En liten ministrant ble forklart at han skulle svare på en bestemt ting presten sa med ordene «— og med din ånd».

Gutten gren litt på nesen, klodde seg i håret og var ikke helt med.

— Hva betyr det 'a'? spurte han.

En litt eldre ministrant så nesten nedlatende på ham.

— Det betyr et cum spiritu tuo, tosen, sa han.

Vel, jeg husker ikke engang hvem det var som fortalte den historien. Men det var et kjærkomment bidrag. Det er ikke så mange av dem for tiden.

Jeg satt til bords i går med en katolsk dame som kikket på meg og lot som om hun var forskrekket:

— Gid. Jeg tør vel ikke si et ord nå eller så kommer jeg i Klovnen, sa hun.

Av en eller annen grunn kom jeg på den saken jeg allerede hadde hørt og som skulle redde meg i nok et nummer. Jeg så på damen:

— Fred være med deg, sa jeg blidt.

What is really going on in Rhodesia

By Staff Reporters

ge eksempler gjennom historien på forsømmelser og egoisme som har sinket evangeliseringsarbeidet.

I vår skrivelse *Evangelii Nuntiandi* nevnte vi spesielt splittelsen mellom de kristne, den som Det annet Vatikankonsil sa skadet alt evangeliseringsarbeide og som stenger veien til troen for mange, sier pave Paul.

Rapporten «Civil War in Rhodesia» er resultatet av års iherdig og farlig arbeide av den rhodesiske katolske kommisjon for fred og rettferdighet.

Denne rapporten og opplysninger fra flere andre kilder danner grunnlaget for vår reportasje om Rhodesia i neste nummer av dette blad:

Hva er det som virkelig hender i Rhodesia?

RED.



DOMKIRKENS

Nyinnvielsen av St. Olav Domkirke ble virkelig en merkedag, på mange måter. Kronprins Harald, statsråd Kjølvs Egeland fra Regjeringen, formannen i Stortingets kirke- og undervisningskomité, Lars Roar Langslet, Oslo bys ordfører, Albert Nordengen, fylkesmann Koren, Riks-

antikvaren, gjester fra inn- og utland, en rekke av bispedømmets egne prester, representanter for Den norske kirke og for Frikirkene og en helt overfylt kirke med katolikker både fra St. Olav menighet og fra andre menigheter var til stede da den høytidelige gjenåpning fant sted ved

høymessetider søndag den 10. okt. Alene gjestenes navn og rang fortalte noe om i hvor stor grad den katolske kirke i Norge i dag er hilst som en del av et mangfoldig fellesskap, og hva det nye kirkebygg og arkitektene Thomas Thiis-Evensen og Jan Sigurd Østbergs innsats angår hersket det vel stort sett bare en mening: Etter tretten måneders omfattende restaureringsarbeid har man fått en ny og vakker katolsk kirke i hovedstaden.

Biskop John Willem Gran hilste alle velkommen og sa:

— Vær ønsket velkommen til denne høytidsstund, da vi igjen skal få ta i bruk vår domkirke etter 13 måneders lukking for de restaurerings- og ominnredningsarbeid vi først i dag helt ser resultatet av. Så omfattende har inngrepene vært, at dette Guds- hus i dag må vigsles påny. Det skjer i forbindelse med feiringen av dens 120-årsjubileum; og det skjer innenfor rammen av en høymesse ledsaget av toner fra et orgel som for første gang tas i offentlig bruk.

En dyp glede og takknemlighet fyller oss ved denne anledning: en glede som vi tror og håper dere alle deler med oss: en takknemlighet som vi i sin helhet vil rette mot Ham som er denne kirkes Herre, uten Hvem alt ville ha vært gjort forgjeves.

Under høymessen holdt biskopen derefter denne preken:

Kjære kristne,

I Johannesevangeliets fjerde kapittel leser vi disse ord av Herren: «Den time skal komme, ja, den er alt inne, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet» (Joh. 4,23).



Fra koret.

DAG

Under denne fengslende og merkelige samtale, som Jesus hadde med en samaritansk kvinne — og som der ikke finnes paralleller til i evangelienes øvrige beskrivelser av Jesu liv — fikk hun, og får vi, klar beskjed: Hva Gud altså ønsker, er «sanne tilbedere som tilber ham i ånd og sannhet, uansett om det skjer i Jerusalem, på samaritanernes hellige fjell, eller hvor det måtte være i verden.

Det er nemlig hjertet og sinnelaget, ikke stedet det kommer an på.

I sannhet en utfordrende tekst i sammenheng med innvielsen av et kirkebygg! Over hele Norges land, ja, over store deler av verden, strever jo kirkesamfunnene med å reise og vedlikeholde og restaurere Gudshus for Ham som har uttalt disse ord. Har da hans disipler i alle slektledd — vårt eget ikke unntatt — forrådt hans grunnsyn, når vi reiser kapeller, kirker, katedraler til hans ære? Ved en annen anledning siterte han jo Gudsordet i det Gamle Testamente: «Barmhjertighet, ikke ofringer er det jeg vil ha!» (Mt. 12,7). Ånd, sannhet, barmhjertighet er det altså Jesus krever av oss. Dersom vi et øyeblikk



Biskopen mottar kronprins Harald utenfor kirken.

Fortsettelse neste side



Statsråd Kjølve Egeland (til h.) og stortingsmann Lars Roar Langset.



Biskopen vigslar det nye alter.



Kirken vigles under den høytidelige prosesjon.

Domkirkens dag

(Forts. fra forrige side)

trodde at vi kan innfri dette krav ved å reise Gudshus — om aldri så vakre og estetisk fullendte — så måtte det straks sies: Det kan vi ikke.

Men Jesus sa engang noe annet som også er til å få forstand av: «du skulle gjøre dette, og ikke unnlate det andre» (Mt. 23,23). Dermed har han gitt oss nøkkelen til å løse mange av de konflikter som kan plage våre sinn, når vi som kristne mener vi møter motstridende krav.

Det som Kristus vil, er at vi skal lære å *prioritere* riktig: Fatte bedre hva som kommer *først*. Der vi lett mener det dreier seg om et enten—eller, der kan det ofte dreie seg om et *både—og*; men: i en viss rekkefølge som ikke er likegyldig. Således er det selvfølgelig viktigst at vi ber — i ånd og sannhet — uten at det derfor blir uviktig *hvor* vi samles til bønn og tilbedelse. Bønnen er for Ham. Stedet er for oss, til hjelp og støtte for såvel vår gudstjeneste som våre liv.

For vi mennesker er svake og trenger til hverandre. Vi trenger å støtte opp om hverandres bønn, trenger fel-



Det nye orgelet vigles.

lesskapet i Den hellige messe, trenger å høre Guds Ord og motta ham i sakramentet ved det samme alterbord. For vi er ikke individer løsrevet fra alle samfunnsformer, hver oss selv nok. Tvert om, vi er lemmer på Kristi mystiske legeme. Vi er ett med hverandre i samme grad som vi er ett med Ham. Han er vintreet, vi er grenene (Joh. 15,5).

Og kirkerommene: de skal hjelpe oss til å virkeliggjøre synlig denne enhet. Jeg sier *hjelp*, for Kristi egen prioritering tillater ikke noen tvil her: «Gud er Ånd, og de som tilber, må gjøre det i ånd og sannhet».

Hva vi har forsøkt å gjøre, er altså å skape en verdig, solid og inspirerende ramme om den egentlige gudstjeneste, som kunne vært alt dette foruten, hadde også vi vært bare ånd. Men vi er mennesker av kjøtt og blod med alt hva dette innebærer av behov. Vi trenger lys, luft, varme, mat, drikke, et hjem, et samfunn der vi kan føle oss ett og samlet.

Og i dette samfunn står kirkene der, ragende opp likesom en velsignelse over landskap og bybilde, men også manende og minnende oss om,



En fullsatt kirke.

at mennesket nok trenger alt dette, men ikke lever av brød alene. Det lever av hvert ord som kommer fra Guds munn (Mt. 4,4).

For kirken er mere enn et forsam-

lingshus for oss som søker frelsen. Den er også et synlig og kjært symbol — og hvor nødvendig — på Ham som frelser.



Kronprinsen og hans adjutant, bak dem bl. a. ordfører Albert Nordengen (til h.) og fylkesmann Koren.

Takk hver især!

Jeg vil på denne måte få rette min dyppfulte takk til alle som har strevet og slitt forat gjenåpningen av St. Olavs Domkirke ble den helt store dag. Helt til siste minutt ble det arbeidet intenst. En varm takk til arkitekt Thiis-Evensen, og til utførende arkitekt Jan Sigurd Østberg spesielt for hans aldri sviktende årvåkenhet under arbeidets fremadskriden. Orgelbygger Nielsen skal ha takk for det nitide arbeid nødvendig for å få orglet montert og ferdigstemt. Vi skylder arbeidsformannen Terje Engen all honør for den sindighet og ro med hvilke han ledet arbeidene helt gjennom den hektiske slutfase. En takk også til entreprenør, malermester, rørlegger, elektriske- og lydtekniske installatører og deres ansatte. Jeg vil også meget gjerne få rette en takk til dem som bar selve innvielsesdagens hete og byrder. Pater Jo Neve for hans innsats som seremonimester, organist Rolf Østbye og kirkecoret for det fint gjennomførte musikalske opplegg, ordensvakten under ledelse av Ulf Gustavsen, våre Antonius-søstre med sakristansøster Pia Verhagen i spissen og alle de andre som deltok i Domkirken og ved mottagelsen og den lunsj som senere ble gitt for en engere krets.

Menighetsrådet hadde alle sine medlemmer i ilden, en hjertelig takk: ingen nevnt, ingen glemt.

Måtte Gud velsigne vår Domkirke og dens menighet.

Oslo, 12. oktober 1976.

† JOHN W. GRAN
Biskop

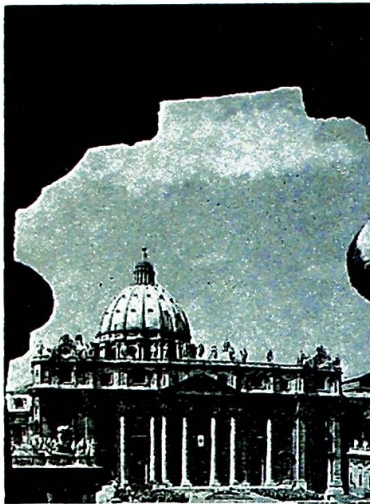
ST. PAUL

Vi var unøyaktige i forrige nummer: det var St. Paul kirke — og ikke menigheten som hadde jubileum i Bergen den 17. oktober.

Menigheten ble opprettet i 1857.

Jeg håper at forsnakkelsen alt er tilgitt i Bergen, to hyggelige dager der sammen med folk fra menigheten fikk meg visst til å tenke mer på dagens situasjon og optimisme enn på kirkebygget, beklager.

A. R.



Nyheter

■ DON CAMILLO MOT PEPPONE

Aosta (KIPA) — 3500 tilskuere overværede den 24. august en fotboldkamp mellom 11 sognerådsformænd og 11 sognepræster. Kampen endte 2:1 til sognepræsterne. Indtægten ved billetsalget gik til de jordskælvrømte.

■ SØSTER ROSE JAGET UT AV VIETNAM

Det hjelpearbejde i Vietnam, som vi har utført siden 1959, er nu et avsluttet kapittel, for den 15. august fikk vi brev fra søster Rose, der er i Paris: »Vi er jaget ud af Vietnam — alle søstrene, som arbejdede på spedalskhedshospitalet.

De spedalske var fortvivlede, og det samme var vi, da vi måtte reise. Offisielt hadde sundhedsministeriet flere gange bedt os om at blive — løgn! — for samtidigt arbejdede man planmessigt på at få os ud. Der kom flere og flere restriksjoner, og til sidst blev alle fremmede søstre og præster vist ud af landet, fordi de var »for farlige«.

Da vi rejste var ca. 100 vietnamsiske præster i fængsel, og 70 tidligere feltpræster hadde i over et år været interneret for at blive «omskolet». Nøden vokser dag for dag — de fattige bliver fattigere og dør af sult. Man har meddelt, at folkestolene vil begynne deres arbejde i september, forteller «Katolsk Orientering».

Det er ikke så lett i en verden full av larm, travelhet og mas å tale om stillhet. Retter man oppmerksomheten på våre omgivelser, folk på T-banen, i byen, i forretninger osv., kan man iaktta en eneste masse som jager, maser og kaver seg frem, etter hva? Selv våre klosterporter er ikke tykke nok til å holde dette fenomen utenfor. Derfor kan det av og til være nødvendig å stoppe opp og tørke støv av et gammelt, men verdifullt ord som heter samling, stillhet.

Vi mennesker er vesentlig preget av larm, og det kan ta år, ja til og med hele vårt liv kan gå med å kjempe oss frem mot den stillhet inne i oss som ikke er tomhet, men kjærlighet og erkjennelse. Ser vi på Jesu egen person, slik vi møter ham i evangeliet, kommer en strøm av fred og stillhet mot oss i hvert ord og i hver eneste handling. Jesu eksistens var gjennomtrengt av stillhet. Hele hans vesen var innstilt på å høre, tilhøre andres nød og vanskeligheter, han hadde rom for alle han møtte på sin vei, akkurat det at Jesus var mottagelig åpen, uten noe som helst forbehold, gjorde at disiplene ble betatt og fulgte ham. Jesus virkeliggjorde og åpenbarte i sin person Guds godhet og vennskap.

Forut for alle viktige hendelser og avgjørelser i hans liv gikk alltid stillhet, tilbaketrukkethet i ensom samtale med faderen. «Tidlig neste morgen, lenge før det lysnet, sto han opp og gikk ut til et ensomt sted for å be.» Mk. 1,35.

«Straks derefter fikk han disiplene til å gå i båten og dra i forveien over til den andre bredden, mot Bedsaida, mens han selv fikk folket av sted, og da folket var dratt av gårde, gikk

STILLHETEN

han opp i fjellet for å be.» Mk. 6, 45—47.

Jesu ensomme bønn er et motiv vi stadig møter i Lukasev.:

«Ryktet om ham bredde seg allikevel videre, og folket kom i mengdevis for å høre ham og bli helbredet av sine sykdommer. Men han trakk seg stadig tilbake til øde steder for å be.» Lk. 5, 15—16.

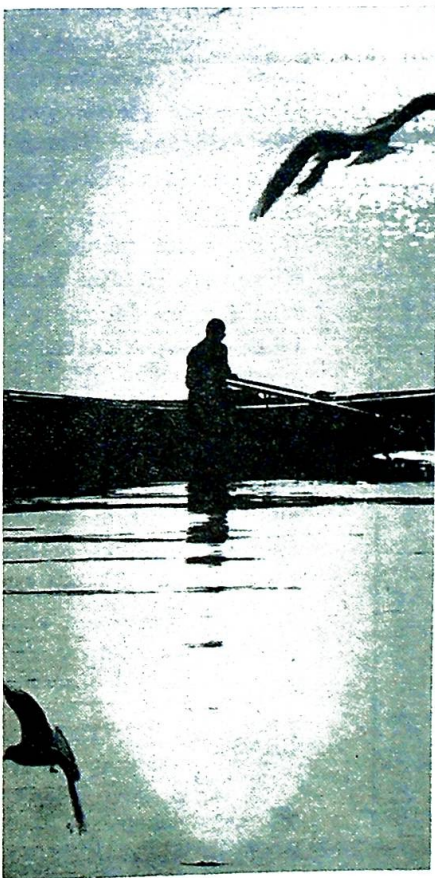
«Det var også engang på denne tiden at han gikk opp i fjellet for å be, og tilbrakte hele natten i bønn til Gud. Og da det var blitt dag, kalte han disiplene til seg og valgte ut tolv blant dem, som han kalte apostler.» Lk. 6,12—14.

«En dag var han et sted og ba. Og da han var ferdig med å be, sa en av disiplene til ham: Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte sine disipler å be.» Lk. 11,1.

Stillhet, bønn, samtale med faderen var det grunnleggende for alt Jesus jorde. Freden som gikk utfra ham, kunne fremkalle skam og omvendelse i andres hjerter, selv om han aldri dømte. Her tenker jeg på den kvinnen som ble tatt i ekteskapsbrudd og som skulle bli stenet. Jesus bare sier: «Den av dere som er skyldfri, kaste den første sten». Han sier ikke mer, men hans taushet rører likevel ved hjertene deres og de forsvinner en for en. Jesu holdning bringer dem til ettertanke om at de ikke er skyldfrie heller. Ofte kan taushet, en positiv taushet utrette mer enn ord. Et annet eksempel som belyser dette, er når Peter nekter å kjenne Jesus. «Da vendte Herren seg og så på Peter, og Peter husket hva Herren hadde sagt, at for hanegal i dag vil du tre ganger ha nektet å kjennes ved meg. Og han gikk ut og brast i bitter

gråt.» Lk. 22,61—62. Jesu taushet i dette tilfelle uttrykker kjærlighet til Peter, her trengtes ikke ord, med et rolig blick var Jesus nærmere Peter enn ord noengang kunne bringe ham. Jesu blick er barmhjertighet, ikke fordømmelse, fordi han visste hva som foregikk i Peters hjerte.

Et annet moment teksten gir klart uttrykk for, er at menneskene søkte Jesus, fordi det gikk en kraft utfra ham, og fordi han så deres nød og elendighet og hadde medlidenhet med dem. Jesus tar seg av de mennesker han møter, han gir seg selv hele tiden, men for stadig å kunne gi, trengte han ensomhet, samvær med Faderen for å hente kraft for de stadige krav han var utsatt for.



Efter å ha sett hvilken betydning stillheten hadde i Jesu liv, vil vi gjøre noen korte refleksjoner og trekke noen paralleller til vårt eget liv. Innenfor klosteret har taushet alltid hatt sin plass og sin verdi og vil også fortsatt ha det. Da jeg holdt på med å tenke over taushetens betydning i vårt ordensliv, tenkte jeg at egentlig er ikke jeg den rette til å tale om dette emne, for mange som har levd et langt klosterliv har sikkert bedre erfaring om hvilken stor betydning stillheten har for oss.

Forståelsen for stillhetens betydning for vårt liv, vil vel forandre seg alt etter erkjennelsen av hvor livsviktig den egentlig er. Selv husker jeg meget godt at jeg ikke kunne fordra stillheten i begynnelsen av mitt klosterliv, ganske enkelt fordi jeg ikke maktet å fylle det tomrommet som oppsto. Men litt etter litt har det forandret seg og fikk nærmest et gjennombrudd, da jeg var et sted hvor det ikke fantes et punkt eller en tid på dagen eller for den slags skyld om natten hvor det var ro. Først da gikk verdien av tausheten opp for meg i hele sitt perspektiv, og gjorde meg istand til at jeg i dag virkelig kan takke for den mulighet for stillhet vårt klosterliv gir oss.

For å kunne be og meditere trenger vi fred og ro både i oss selv og omkring oss. Stillhet er ikke det at man ikke snakker, men er en indre holdning, et behov for å trenge dypere inn i det mysterium som er Gud. Det er bare i stillheten at Gud åpenbarer seg, at vi har mulighet til å komme til større erkjennelse og erfaring av Guds eksistens. Gud er alltid til stede, han bare venter på at vi kommer ham i møte med tillit. Stillheten gjør

(Forts. side 299.)

GUDSTJENESTER I HELGENE		Stille messe	Høy- messe
OSLO: <i>St. Olavs domkirke</i>	lörd.: 19.00 sønd.: 9.30 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	— 11.00 —	— — —
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00 18.30	11.00 —
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21		9.00	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355		11.00	9.30
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587			9.30
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , lörd.: 18.30 Tyholmen, tlf. 22 209 sønd.: 8.00			11.00
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , lörd.: 19.00 Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10 sønd.: —			11.00
<i>Vår Frue Kirke</i> , Helleveien		9.30	
<i>Florida kapell</i>		19.00	
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19		8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongensgt. 9, tlf. 11 438		9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168		8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvgt. 113, tlf. 23 751		8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haraldsgt. 21, tlf. 23 195			
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 22 381		9.00	11.00
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 22 255 lörd.: 18.00 sønd.: 9.00			11.00
LILLEHAMMER: <i>Mariakirken</i> , lörd.: 18.00 Weidemannsgate 3 A, tlf. 52 550 sønd.: —			10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85		9.00	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 41 038		—	—
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverresgt. 26, tlf. 50 793		8.30	11.00
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35		8.30 19.00	10.45
<i>Eikeli kirke</i> , Veståsen 20, tlf. 24 25 69			9.30
STAVANGER: <i>St. Svithuns kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534		8.30 9.30	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949			11.00
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> Prinsensgt. 2a2		8.45 19.00	11.00 —
Biskopen og prestegården, tlf. 21 214			
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila, tlf. 21 670		6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779		8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eystens sykehjem</i> , Jernbanegt. 29			11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467		8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 37 558		8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vor Frue kirke</i> , Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604		19.30	11.00
<i>St. Elisabethsostrene</i> , Mellomveien 47, tlf. 81 783		8.00	—
BODØ: <i>St. Eystens kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 487		8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1. VII—31. VIII St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)		19.00 8.00	11.00
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501		8.00	10.30
NARVIK: <i>Kristi Kongekirken</i> , Håreksgt. 82			18.30
SELFORS: <i>Vår Frelasers kirke</i> , Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072			11.00

Fra katolsk presse

POLEN

■ Den polske minister for religiøse spørsmål, Kazimiers Katol har i et intervju med det statlige polske nyhetsbyrået direkte avslørt sitt syn på den katolske kirke og hvordan den best skal bringes til fall, skriver det svenske tidsskriftet «Signum» I følge det franske «Documentation catholique» som har gjengitt intervjuet, har Katol besluttet seg for alvorlige inngrep for å hindre og motvirke Kirkens sterke innflytelse i Polen. «Hvis vi ikke kan utrydde Kirken, vil vi i det minste hindre den i å skade oss,» sier ministeren som ellers medgir at mange polakker «ennå går i kirken». «Jeg skammer meg når utenlandske gjester gratulerer meg i anledning religionens utbredelse i vårt land», legger han til.

Den beste måten å beseire Kirken på, er etter Katols mening å gjøre det mulig for polakken å leve et bekvemt og veltilpasset liv: «Et konsumsjonssamfunn av den typen man har i vest påskynder Kirkens undergang», sier han. Heftige angrep på Kirken må derimot unnviks for ikke at den skal fremstå som en beiret festning, det ville gjøre den enda mer elsket.

BRASIL

■ Nylig fant man en brasiliansk biskop naken, bundet og forslått i en forstad til Rio

de Janeiro, forteller «Catholic Herald». Biskopen og hans nevø hadde blitt kidnappet, bortført og mishandlet.

Det var biskop Andriano Hipolito av Nova Iguaco som er kjent som en uredde forsvarer av menneskerettighetene og kritisk innstilt til Brasils president, general Geisel.

Da han ble funnet, fortalte biskopen at han og hans nevø hadde blitt overfaalt av revolvmenn utenfor katedralen i Nova Iguaco. Han ble kjørt av sted, tvunget til å drikke sterkt sukker-brennevin, slått gjentatte ganger og hadde fått sine presteklær revet i stykker.

ENGLAND

■ Den katolske legmannskommisjonen har utgitt et dokument som heter A CHRISTIAN VIEW OF WORK. Dokumentet foreslår en sterkere misjonsinnsats i industrien, at messen må bli feiret så ofte som mulig på selve arbeidsstedene og at rundskrivelsen Mater et Magistra blir studert og diskutert i skoler og på seminarer.

SYD-KOREA

■ Kardinal Stephen King av Soul sier i et intervju at det harde, autoritative regimet svekker landet: «Kirken står like fast mot kommunismen som regjeringen,» sier kardinalen. «Vi forstår godt at vi må stå sammen og være sterke. Men vi tror ikke at de metoder regjeringen bruker gjør oss sterke.»

I september ble 18 mennesker, deriblant fem katolske prester, idømt strenge fengselsstraffer i Syd-Korea for bl. a. å ha krevet at landet fikk tilbake de politiske rettigheter som ble fratatt innbyggerne i konstitusjonen av 1972.

LIBANON

■ Rom arbeider i all stillhet for å få til en fredsløsning for Libanon, ifølge patriarken Maximos V Hakim av Antiokia. Det er tre hovedtrekk ved dette, ifølge patriarken: Rom vil forhindre en deling av landet, skape grunnlag for en fredelig sameksistens mellom kristne og muhammedanere og å finne en rettferdig løsning på det palestinske flyktningeproblemet. Kristne og muhammedanske ledere skal møtes i Libanon for å diskutere situasjonen.

VEST-TYSKLAND

■ Kardinal J. Höffner, erkebiskopen av Köln er valgt til

ny formann for den vesttyske bispekonferansen for en seksårsperiode. Han etterfølger kardinal Döpfner som døde i august.



Julegavesalg

Julegavesalget på St. Sunniva skole vil i år foregå fredag 26., lørdag 27. og søndag 28. november. Åpningstider: 26. og 27. nov.: kl. 12.00—19.00. 28. nov.: kl. 12.00—18.00.

Julegavesalget byr på håndarbeider av alle slag, håndmalt porselen, potteplanter etc. Kakeotteri. Kaffeservering.

Eventuelle spørsmål kan rettes til Arne Sørensen, tlf. 15 04 10 (9.00—16.00), 19 23 18 (efter kl. 17.00).

ST. PAUL SKOLE

Den katolske skole i Bergen søker fra høsten 1978 en kvalifisert katolsk SKOLESTYRER

med interesse for å skape et positivt kristent miljø.

Vedkommende søker må være villig til å ta en midlertidig ansettelse som lærer i skoleåret 77—78.

St. Paul skole har ca. 200 elever og er en kombinert barne- og ungdomsskole med én klasse på hvert trinn, samt forskole.

Lønnsforhold m. v. som i den offentlige skole.

Fag etter nærmere avtale.

Søknad sendes innen 15. februar 1977 til skolestyret ved St. Paul skole, Nygårdsgt. 114 A, 5000 Bergen.



FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	}	Oslo
Lunden kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet	}	Arendal
St. Olavs kirke		
Bispegården		
St. Joseph's Institutt	}	Bergen
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.	}	Lillestrøm
St. Pauls Kirke		
Vår Frue Kirke		
Marias Minde	}	Tromsø
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken		
St. Josephs Hosp., Drammen	}	Trondheim
St. Torfinns Klinik, Hamar		
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke	}	Tønsberg
St. Mikals prestegård		
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.	}	Tønsberg
St. Magnus Kirke		
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tønsberg
Vår Frue Kirke		
Bispegården		
St. Olavs Kirke,	}	Tønsberg
Bispegården		
St. Olavs Kirke		
St. Olavs Prestegård	}	Tønsberg
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:
Oslo 19 12 00 - Service 19 12 20

Gavebøkene fra England er kommet, «Springs» à kr. 18,60
» » Tyskland er kommet, «Weisheiten» à kr. 17,50
Rieber-Mohn/Eitinger: Retten til å overleve, kr. 29,50
Merton: The New Man, kr. 31,—
Hugo Rahner: Man at Play, kr. 31,—
Balthasar: Who is a Christian, kr. 10,—
Balthasar/Ratzinger: Two Say Why, kr. 10,—
K. Rahner: The Religious Life Today, kr. 18,60
— Christian at the Crossroads, kr. 18,60
Philip Hughes: A Short History of the Catholic Church, kr. 17,50
Copleston: Contemporary Philosophy, kr. 20,—
Carretto: Love Is For Living, kr. 16,—
— In Search Of The Beyond, kr. 16,50
Daniélou: The Bible and the Liturgy, kr. 30,—
Voillaume: The Need for Contemplation, kr. 11,50
— Brothers of Men, kr. 18,50
— Faith and Contemplation, kr. 11,50
Stinissen: Bikten, försoningens sakrament, kr. 4,50
Om åkallandet av Jesu navn, kr. 11,70
Plater fra Supraphon à kr. 29,50
Mozart: Chambre Music for Wind Instruments
— Arias for Soprano & Orchestra
— Quartets for Flute and Strings, 3xLP 1
Szymanowski: Violin Concerto No. 1, Prokofiev: Violin Concerto No. 1
Smetana: Choruses
Pergolesi: Stabat Mater
Poulenc: Messe en sol majeur/quatre motets pour le temps de Noël/quatre motets pour un temps de pénitence.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48
Åpent kl. 9-16, lørdager kl. 9-13

FREDRIKSTAD

EDVARDSEN & NORHEIM A/S

Autorisert installatør
Radio og Elektrisk utstyr

Tlf. 11 220 - Fredrikstad

Tandemets epoke

(Forts. fra side 289.)

heten fører spørsmålet mange problemer med seg. Det største er vel kanskje den enorme forskjellen i levestandard mellom de to partene. En levestandard som pendler mellom overdådig forbruk og den aller største fattigdom. En fattigdom som i mange tilfelle skyldes Vestens kolonitid og som istedenfor å avta stadig blir større.

Problematikken er soleklar: På den ene siden må de unge Kirker som Kristi tjenere ta seg av sitt eget fattige folk, på den andre siden må de i Kristus være solidariske med Verdenskirken og derved ofte med tros-



feller som ikke forstår at menneskehetens befrielse fra fattigdom og undertrykkelse er et meget viktig punkt i Kristi sendelse.

Sammen med de unge Kirker må vi på Misjonssøndag tenke over vårt ansvar, vår oppgave, vår sendelse. Og spørre oss selv hvor vi står i dette store drama som verdensscenen viser oss.

J. C.



DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

HVER 14. DAG

KR. 60,— PR. AR

Neste
nummer
kommer
6. november

ST. HALLVARD-GUTTENE

St. Hallvard-guttene under ledelse av dirigent Øistein Vogt, har vært på en 3 ukers turné til Holland, Belgia, Tyskland og Luxembourg.

Et av høydepunktene på denne turnéen med ialt 15 konserter var besøket i Bissen. Denne lille landsby hvor vår kjære avdøde biskop Jac. Mangers ligger begravet.

St. Hallvard-guttene ble behørig motatt av stedets borgermester som i en kort tale fremholdt det bånd som var mellom Norge og Luxembourg.

Før en konsert i kirken gikk St. Hallvard-guttene til kirkegården hvor medlemmer av familien til biskop Mangers var møtt frem med representanter for kirken og byen. Koret sang et par norske sanger hvoretter Øistein Vogt la ned en blomsterbukett fra koret.



THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02



T. S. JACOBSEN
BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tif. 20 79 06 - 20 79 05



Spesialforretningen i
RUSTFRIE STÅLARTIKLER
KNUT JUUL CHRISTIANSEN
Stortings pl. 7 — Oslo 1

Telefon
(02) 33 36 24 Telegr.adr.:
33 55 25 Rustfriknut

Allslags snekkerarbeid utføres
REIDAR MYRVOLD & SØN

Glads vei 23, Grefsen
Tif. 21 18 32

MALERMESTER
utfører allslags maler- og tapetserarbeider
Georg og Otto Foerster

Tif. 21 69 06

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG
Ulvenveien 89, Økern, Oslo 5. Tif. 67 77 83



STILLHETEN

FORTS. FRA SIDE 295

oss istand til å samle oss, og lede våre tanker hen til Gud, ikke bare med forstanden, men med hele vår lengsel skal vi vente på ham, lytte til ham og være åpen og beredt når han taler til oss.

Det å skape rom for indre stillhet er ingen lett sak, det vet vi alle av erfaring, og mange ganger er vi kanskje fristet til å gi opp. Men vi er

aldri alene om det, Kristus ber i oss, og han ber mer enn vi kan forestille oss. Kanskje vår bønn er mest verdifull nettopp når vi føler vår egen utilstrekkelighet. Selv gjør jeg ofte den feilen at jeg vil oppnå noe med stillheten jeg skaper meg selv. Jeg anstrenger meg for å gjøre det godt, for å oppleve noe, og nettopp da går det så totalt ved siden av. På den

andre siden har jeg også opplevd når en dag var mislykket på alle måter, og jeg følte meg nokså liten om kvelden, da var det plutselig en veldig ro i meg, og en visshet om at Gud er glad i meg tross alt, noe som da ga kraft til å begynne på nytt.

Som vi har sett i Jesu eget liv, skaper stillhet kontakt til andre mennesker. Siden vårt ordensliv ikke bare er kontemplasjon, men også sendelse, er det vår oppgave å gi den trosserfaring vi mottar, videre til menneskene omkring oss. Vårt liv burde gjøre Gud synlig i denne verden. Jo mer vi er i stand til å lytte til Gud, jo klarere blir vår forståelse, vår erkjennelse og vi kan møte vår neste uten forbehold. Alt som møter oss i hverdagen, mister da noe av sitt overfladiske preg, vi ser dypere og kan oppriktig lytte til våre medmenneskers nød og skjenke dem vår tid.

For vår tids mennesker som er preget av hast, uro og usikkerhet er stillhet nesten blitt til et fremmedord. Det er vårt ansvar å gi dem en anelse om at Gud er der og venter på oss, at all nød finner trøst hos ham. At det finnes en Gud som nærmest tigger om vår kjærlighet, som vil gi oss den fred som vi så nødig trenger. Bare hos det åpne og lyttende mennesket kan det skje en forvandling, finner Gud mulighet til å gi seg til kjenne. Dette er ingen enkel prosess, tvert imot innebærer det mye tvil, nød og selvfornektelse før vi har kommet så langt.

Vi trenger i dag mer enn noensinne for, stille og lyttende mennesker. Jesu person viser oss veien til stillhet. Har vi forstått hva han mener med det, trenger vi kanskje ikke så meget ytre forskrifter om tider og steder for taushet, men det er simpelthen blitt til et behov i oss selv.

**ST. OLAV'S
REDAKSJON**

TLF. 20 72 26 - 28 95 18

FILM

Piken som neppe satt på pavestolen

Legenden om at det engang har sittet en kvinne på pavestolen har vært meget seiglivet, heter det i innledningsteksten til denne filmen. Det er i alle fall ikke tilskudd fra historieforskerne som har holdt den i live, men muligens en viss vimset skandalelyst som i en sånn løsaktig påstand ser nok et argument mot den katolske kirken. Det var faktisk en tid da sagnet om pave Johanna ble brukt som partsinnlegg i kirkelige debatter — i dag kan vi vel trygt si at i hvert fall for oss katolikker er historien helt uinteressant, og dertil usannsynlig til det umulige. Hvilket ikke forhindrer at det kan lages en god film over den.

Dessverre er denne ikke blitt god. Det var i de urolige tidene etter Karl den store at «kvinne-paven» skal ha levet, og selv en påstått «seiglivet legende» har etterlatt så lite å bygge på at manuskriptforfatteren her har hatt omtrent helt frie hender. Så har han diktet opp historien om den begavede jentungen som kunne lese, og som var en del av legpredikant-farens nødvendige utstyr. Som voksen gikk hun i kloster (med Olivia de Havilland som abedissee, og maken til overyndig pensjonatvertinne har vel aldri noe kloster sett!), flirtet litt med besøkende fyrster, og flyktet i siste øyeblikk da de hedenske sakserne an-

grep. Under flukten måtte hun klippe håret og utgi seg for mann, og denne rollen fortsatte hun å spille til hun kom til Rom, hvor hun fluksens ble gjort til kardinal og nærmest gitt arverett til pavestolen. Som pave kronet hun keiser Karls sønnesønn (som hun i sin nonnetilværelse hadde hatt et lite eventyr med, men som ikke kjenner henne igjen!) og endelig fikk hun barn midt i en kirkelig prosesjon, og ble revet i filler av folkemassen da den oppdaget dobbeltspillet. Ja, ja.

Selv ikke Liv Ullmans helhjertede innsats har reddet denne filmen. Forfatter og instruktør har ikke klart å bestemme seg: skal Johanna være en forskremt ung kvinne som nødtvinget må spille rollen som mann? Skal hun være et religiøst geni med et sterkt sosialt budskap? Skal hun være maktlysten? Skal det være en konflikt i henne mellom den himmelske og den jordiske kjærlighet? Siden man for sikkerhets skyld har tatt med litt fra hver av disse rettene blir resultatet en merkelig graut, og virkningen på tilskuerne blir nærmest likegyldighet. Pavinnen Johanna interesserer simpelthen ikke. Hun KUNNE ha vært et komplisert, innfløkt og merkelig menneske, nettopp en kvinneskikkelse som Liv Ullman

kunne ha gitt liv, i stedet er hun nærmest komisk, når hun legger stemmen ned i tilgjort bass og rynker brynene sint mot kardinalkollegiets intrigemakere.

For noen år siden spilte Liv Ullman dronning Christina, protestantkongen Gustav Adolfs datter som ble katolikk, og laget ut av denne skikkelsen et lys levende menneske, sammensatt, urolig, lidenskapelig. Det ble et tredimensjonalt portrett som likefrem steg ut av lerretet og LEVDE. Men Johanna? Nei. Ikke tror jeg at det var noen kvinnelig pave, og slettes ikke at hun var som dette her.

PER BANG.

Island - Vatikanet

Island og Vatikanet har opprettet diplomatiske forbindelser, ifølge opplysninger bladet ST. OLAV har fått fra Rom. Pavens representant til Island som apostolisk nuntius blir erkebiskop Joseph B. Zabkar. Erkebiskopen fortsetter samtidig som nuntius i Finland og pavens delegat i Norge, Sverige og Danmark.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning

Faste medarbeidere:

Karin Gullerud-Johansen O.P. og Per Bang

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26

Redaktøren privat: 28 95 18

Ekspedisjonen og forlag: Akersveien 5, Oslo 1

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 60 pr. år
Kr. 30 1/2 år. Utlandet (ikke Skandinavia) kr. 70

Annonser: 10 dager før utg.dagen. 24 nr. årlig. - Postgiro 204 648